No. 2925 Zaterdag 19 Febr. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Jonge Wacht.

„Op jullie hebben we onze hoop gesteld" was het vertrouwenwekkende, het vertrouwengevende woord van onzen Apost. Vicaris Mgr. P. I. Verriet bij de installatie van de respectievelijke Jonge Wacht groepen in Santa Anna, San Mateo en Pietermaai.

Begin 1938 gaf aan Curaçao groeperingen van flinke, levenslustige, blijde jonjens zich vormend onder het grootse devies van de Jonge Wacht Jeugdbeweging: Voor Christus Onze Koning. God wil het. Amen.

Allerzijds rijst de vraag om nadere toelichting. Vandaar hier in korte verklaring.

De doelstelling der Jonge Wacht ligt in dit ideaal: de toegetreden jongens streven er ernstig naar — onder leiding van ouderen — hun leven geheel in dienst te stellen van Christus Koning.

Voorop zij gesteld dat ook de Jonge Wacht, als iedere Jeugdbeweging, een aanvullende hulp is van gezin en Kerk. Haar doel en werkzaamheid ligt in de vorming der jongens van rijpende leeftijd tot hun toekomstige levenstaak als individu, lid van het huisgezin en van de kerkelijke en burgerlijke gemeenschap.

2. dat er gestreefd wordt naast de vorming van den jongen in natuurlijk opzicht, naar de ontwikkeling van den bovennatuurlijken mens, die naar het gezond verstand, verlicht door het bovennatuurlijk licht van Christus leer en voorbeeld, de dingen begrijpt, beoordeelt en behandelt, en dat bestendig en consequent in het leven doorvoert.

3. dat zij de richtlijnen der Kerk volgt, onder jurisdictie der Kerkelijke Overheid staat.

4. dat ze als **beweging** door haar eigen scheppende activiteit een ideaal heeft na te streven van christelijke wereldbeschouwing en zowel het herstel der- natuurlijke orde als de vervolmaking in de bovennatuurlijke orde nastreeft.

Aangezien geen beweging waarlijk en ten volle leeft indien haar scheppend vermogen ontbreekt geldt het voor de jeugd op de eerste plaats, dat bezieling een levenskwestie is. Daarom vinden we in de Jonge Wacht ook een zo concreet en positief mogelijk uitgedacht ideaal.

Het doel van dit jeugdwerk is gepersonifieerd, daaraan is gestalte en vorm gegeven, om op die wijze in duidelijke taal en in een scherp getekend beeld tot de jongens te spreken.

De „Christus" is als ideaal gesteld „Jezus Christus" in Wien zijn samengevat alle goddelijke en menselijke volmaaktheden; in Wien door verbinding van de goddelijke en menselijke natuur het goddelijke zichtbare gestalte heeft aangenomen en daardoor het meest volmaakte beeld van een mensenleven zich in vlees en bloed aan de wereld heeft geopenbaard.

Hij staat voor de jongens als het ideaal, waarnaar ze zich in hun jonge leven moeten trachten te vormen; tot de Christus moeten ze opzien bij het streven naar hun godsdienstige zedelijke vorming; in den persoon van Christus zal het sterker en duidelijker tot hen spreken wat met het jeugdwerk bedoeld wordt, wat zij moeten worden; in Hem leeft en spreekt het doel van alle jeugdopvoeding en wordt het voor de jongens meer bevattelijk en begrijpelijk.

Speciaal wordt echter de jongens **„den Christus in zijn Koningschap"** gebracht.

Christus Koningschap is de ideale gedachte van de Jonge Wacht-beweging. Daardoor wordt tot uitdrukking gebracht: de dienstbaarheid waartoe de jongens tegenover God verplicht zijn. Den Christus die het ideaal is van alle menselijke volmaaktheid moeten de jongens dienen. De jongens moeten van hun jeugd af aan begrijpen, dat het leven van mens dan eerst waarde krijgt en aan zijn bestemming beantwoordt, wanneer het zich geheel en al in zijn dienst gesteld heeft. In Christus Koning vinden de jongens hun hoogste ideaal, maar tegelijkertijd een motief om hun eigen leven naar dat verheven ideaal in te richten. Het is een gedachte die de jongens brengt tot Apostolaat, waartoe het Jeugdwerk hen moet brengen. In de grootheid, de macht en de majesteit van dien koning vinden de jongens een krachtige aansporing om als kleine apostelen in hun omgeving mee te werken, dat die Koning gekend en gediend worde.

De Jonge Wacht gaat dus veel verder dan een natuurlijk ideaal „van den handigen en hulpvaardigen jongen. Het doel van de Jonge Wacht staat op dat hoog geestelijk plan waarop ieder kath. opvoedingswerk moet staan.

De volle ontplooiing van de persoonlijkheid der „Jonge Wachters" geschiedt aan de hand van de Jonge Wacht Wet. Die Wet is hier niet een programmapunt, dat eenmaal afgewerkt van geen belang meer is, daardoor zou de hoofdkraan gesloten worden, waardoor juist frisheid, leven en vruchtbaarheid over het werk wordt uitgestort. Die wet is iets, dat niet willekeurig door de leiders is uitgedacht, maar een zaak die de jongens-beweging eigen is, het eigendom van de jongens zelf.

Zij omvat concreet en correct de eeuwige beginselen van ons katholiek geloof in jongenstaal en begrippen uitgedrukt. Uitgaande van „fierheid op het geloof" worden bepaalde kanten van het jongensleven sterk belicht, welke de Jonge Wacht aldus een eigen sfeer een eigen geest geven. Alle aandacht wordt er aan besteed om de eerbied voor de wet in de groepen levendig te houden, bijzonder door velerlei toepassingen van wetsartikels, die de leider aan de jongens verschaft. Met de wet in de hand weet de jongen waar hij aan toe is. Hij weet dat hij met dat complex van deugden en eigenschappen, met die eenvoudige rij van hoedanigheden een flink mens kan worden. De drang naar zelfstandigheid die zich in de jongenszielen baan breekt, tussen het 13e en 17e jaar eist ook het groep en groepleiderssysteem in de Jonge Wacht. De aard der werkzaamheden in groepverband zijn ook weer zo gekozen dat ze geschikte middelen zijn voor de ontplooiing van de krachten der jongens. Daar iedere ontplooiing van de persoonlijkheid van een jongen een geheel eigene is, is de taak der leiders die van helper aan iets wat zelf moet groeien en is het eis, dat deze zijn best doet om die middelen te kiezen die de juiste groei bevorderen en niet belemmeren. Het karakter der werkzaamheden past zich dan ook steeds aan aan de leeftijd van den jongen en verandert met diens groei zo, dat het hem altijd *dat gene geeft wat hij nodig heeft voor de ontplooiing van zijn persoon en gaven.*

De adspiranten bereiden zich in eigen groepering voor om ter zijner tijd in het leger van de Jonge Wachters te worden opgenomen. De werkzaamheden na de installatie hebben ten doel het de jongens mogelijk te maken steeds meer het ideaalbeeld van den volledig zelfstandigen Jongen Wachter te benaderen.

Vandaar dat de eisen de jongens voortdurend nieuw werkmateriaal, nieuwe moeilijkheden schenken, waaraan zij zich kunnen meten. Iedere overwinning sterkt de moed, staalt het karakter, geeft werklust. Een doe programma, zelfwerkzaamheid beheerst heel het systeem. De jongen vormt zich naar alle kanten, het programma omvat training in godsdienstzin, apostolaat, karaktervorming, zintuigoefening, en intellektuele training op practische wijze. Beoefening van technische vaardigheden staat eveneens in het program; de paedagogische strekking daarvan is duidelijk. De oefening van al deze vaardigheden zijn nodig om te komen tot den „affen" man in natuurlijk en bovennatuurlijk opzicht.

Twee en tachtig Jonge Wachters beloofden aldus Christus als hun Koning te dienen en naar deze wet te leven. Mogen ze slagen tot zegen van Curaçao.

M.

Een „Loden Verrader" of Verraadster?

Na zijn vertrek van Curaçao, heeft volgens inlichtingen door Kapt. Keuchenius aan de Beurs verstrekt, de commandant van H. Ms. Gelderland een telegram gezonden van de volgende inhoud:

„Deel mede firma Maduro en door middel Pers aan bevolking Curaçao dat de loden verrader op onaspeurlijke wijze aan boord is gekomen stop. Bedoelde verrader zal reis naar Holland meemaken stop Krijgt overhaal op 's Rijks werf te Nieuwediep stop Hoop met Hr. Ms. Gelderland in November van dit jaar de loden verrader weer terug te brengen".

Naar aanleiding van dit telegram heeft de Beursredactie over de historie van dit scheggebeeld, want dat is de „Loden verrader" de geschiedenis verteld, zoals deze door den Commandant van Hr. Ms. „Jan van Brakel" Jhr. Versluys, Kapitein Keuchenius en een der leden van de firma Maduro is medegedeeld.

Op de vriendelijke uitnodiging van de Beursredactie aan het slot van zijn artikel „wie weet nog iets van de „loden „verrader", iets omtrent zijn herkomst, „iets omtrent zijn wonderlijke naam?" willen we hier het antwoord niet schuldig blijven.

Gedeeltelijk althans kunnen we nieuwsgierigen voldoen.

Voor het jaar 1880 stonden er op een ballustrade aan de waterkant van het tegenwoordige hotel „Juliana", toenmaals eigendom van Dr. de Veer en later bewoond door den Heer de Gorter, twee scheggebeelden een man en een vrouw; beelden die in de oude tijd de voor- en achterstevens van zeilschepen versierden.

Waar deze beelden vandaan kwamen heeft de geschiedenis nooit medegedeeld. Dat ze afkomstig zouden zijn van 's Lands fregat Alphen, wat op 15 Sept. 1778 met bijna zijn gehele bemannig in onze haven in de lucht vloog, is een vindsel van latere tijden, vermoedelijk, om de historie van Loden verrader nog wat interessanter te maken.

Curaçao was immer bekend om zijn goede scheepswerven en het zou dus heel goed mogelijk zijn, dat de beelden van een ander schip afkomstig waren.

Zeker is — en hier vestigen we bijzonder de aandacht op — dat in 1885 **het vrouwelijke scheggebeeld verdwenen** ***was en alleen de man er nog stond, die op de voorbijgaande schepelingen de in-*** **druk maakte van een persoon die naar een binnen- of uitvarend schip te kijken stond.**

Zo viel dit beeld ook op aan onze marine mannen. In het jaar 1886 was hier gestationeerd 's Lands fregat met stoomvermogen „Atjeh" met aan boord 18 adelborsten, die heel begrijpelijk wel eens van een lolletje hielden en zo op het idee kwamen om dit beeld eens mee te nemen op een reisje naar San Domingo. De Atjeh vertrok toen met het scheggebeeld onder de boegspriet. En toen de Atjeh weer op Curaçao terug keerde werd het beeld netjes op zijn plaats gezet achter het huis van Dr. de Veer.

Dit eerste reisje in de West-Indische wateren zou het begin worden van grotere avonturen.

Na de Atjeh was hier gestationeerd de Emma, waarvan de officieren spoedig zullen zijn ingelicht over het scheggebeeld en dit schip was het eerste dat het beeld meenam naar Nederland.

Deze mededelingen ontvingen we van een nog levend Curaçaos ingezetene, die in die dagen zijn vrienden had onder deze officieren en adelborsten en de hier vertelde historie persoonlijk meemaakte.

In die dagen had het beeld reeds de naam van „Loden verrader". Hoe het beeld aan die naam gekomen is, heeft men nog nimmer kunnen achterhalen. We geloven dat het eenvoudig de vondst is, van een of andere marineman. Of het beeld na dien nog weer op Curaçao is teruggekomen wist onze zegsman ons niet te vertellen.

Zeker is wel dat op Curaçao de historie van de „Loden verrader" verloren ging alsmede de herinnering eraan.

Eerst door de reisbeschrijving van wereldreis van K 13, werd de geschiedenis weer opgerakeld.

Zelfs de historicus Euwens was er niet van op de hoogte en na informatie bij hem schreef in de Amigoe van 4 Febr. 1928 de bekende onder-de-streep redacteur Jan Paul, in een artikel over genoemde reisbeschrijving.

„Maar is 't nu niet om tureluurs te „worden uit deze bladzijden tot de we„tenschap te moeten komen, dat er 'n „merkwaardigheid op Curaçao bestaat, „waarvan je, ondanks je jaren-lang hier„zijn, nog nooit of te nimmer gehoord „hebt.

„Die merkwaardigheid is de „Loden „Verrader" 'n oud scheggebeeld van „een zeilschip."

En Jan Paul laat dan volgen wat de auteurs van de reisbeschrijving over de „Loden Verrader" schrijven:

„Vroeger was hij de trots van de be„woners, thans niets meer dan een ver„vallen grootheid. Reeds lang werd de „Loden Verrader" door de Curaçaoe„naars met de meeste achting, zijnde „het enige beeld van hun eiland, ver„eerd, en behandeld, totdat de beman„ning van een der oorlogschepen dit in *„de peiling kreeg. Het beeldje was niet „meer veilig en de matrozen rustten „niet, voordat het was weggenomen,* en „goed en wel aan boord verstopt.

„Het maakte de reis naar Holland „mee, en omdat het ventje veel geleden „had en er onooglijk uitzag, werd het „gelijk met ander schilderwerk aan de „werf te Nieuwediep in onderhoud gege„ven, en kwam na verloop van tijd „prachtig in een nieuwe jas gestoken „terug. En toen na een volgende reis „naar de West, de „Verrader" weer op „zijn voetstuk prijkte, maar nu geheel „als tip-top gentleman gekleed, konden „de Curaçaoenaars het wel weer verge„ven.

„Hetzelfde spelletje herhaalde zich „nog enige malen, steeds geheel buiten „medeweten en goedvinden van de eige„naren, als het beeldje volgens de ma„trozen weer eens een nieuw „pakkie„jan" nodig had. Geen wonder dus dat „de commandanten in het vervolg ver„boden om den „Loden Verrader" aan „boord te brengen en op een reisje naar „Holland te fuiven. Maar niettegenstaan„de de meest gestrenge orders, werd hij „dikwijls op slinkse wijze van zijn voet„stuk gelicht en aan boord in veiligheid „gebracht tot grote verbolgenheid van „de eigenaren, en hoe er ook vóór het „vertrek werd gezocht, hij was en bleef „onvindbaar.

„Pas bij het in zicht komen van de „heuvellandse kust werd hij voor de dag „gehaald en op een in het oog lo„pende plaats aan dek opgesteld om ge„tuige te zijn van het binnenlopen in de „haven van Nieuwediep.

„En weer kreeg hij een nieuwe kleur, „werd volgens de laatste mode gekleed „en maakte met een volgend schip de „tocht over de Atlantische Oceaan naar „zijn woonplaats.

„Tegenwoordig kent een groot deel „van de marine hem nog maar uit over„leveringen en heeft men hem in werke„lijkheid nooit gezien......

Jan Paul vervolgt dan verder:

„Ik maak helemaal geen excuus voor „deze lange aanhaling, omdat 't je rein„ste smulpartij is voor iedereen, die iets „voelt voor Curaçaose folklore, is 't niet „zo?

„U snapt dat ik al gauw naar stad „truckte, tuk op kennismaking met dat „beroemd bereisd heerschap.

„Ergens in de buurt van de Westwerf „moest ie te vinden zijn, ergens op een „bleekveldje, dicht bij 't huis vroeger be„woond door de familie de Gorter, zo „beweerde men op mijn informaties.

„ Er heen gestapt, gevraagd, gezocht, „maar van een oude kermis thuis geko„men. In geen velden of wegen was er „een „Loden Verrader" te bekennen;

„nooit van zo'n persoonlijkheid gehoord, mijnheer.

„Niet onmogelijk dat ie weer op reis is naar Nieuwediep met Hr. Ms. Hertog Hendrik: zo niet wie van m'n lezers kan me zijn schuilplaats aanwijzen, want op zo'n Curaçaose merkwaardigheid moeten we zuinig zijn; ik sta na de ontdekking in voor een spiksplinter nieuwe jas."

Het vermoeden van Jan Paul in deze laatste alinea uitgesproken was niet juist, niet met Hr. Ms. Hertog Hendrik was de „Loden Verrader" van Curaçao vertrokken, maar op Hr. Ms. Sumatra, rustte het vermoeden, wat dezer dagen nog bevestigd werd door wat de Beurs schreef in het artikel van Dinsdag.

„Zelfs hadden wij hedenmorgen het genoegen om een van de „misdadigers" te spreken, die indertijd „de loden verrader" op slinkse wijze heeft mee genomen van ons eiland en die thans teruggekeerd is naar Curaçao...... als commandant van de Jan van Brakel, met name de Luitenant ter zee eerste klasse den Heer Versluys."

Jhr. Versluys immers was indertijd hier met Hr. Ms. Sumatra. En wellicht is dan ook op dit schip gebeurd wat Kapitein Keuchenius, die in 1926 ook met de Sumatra hier was, vertelde, dat de „Loden Verrader" eens zo was opgeborgen, dat men het beeld niet meer terug kon vinden.

„Men had het namelijk laten zinken in een poel van het water van de Mandikamer. En hoewel men het schip in alle hoeken en gaten afzocht was het beeld niet te vinden, omdat niemand op het idee kwam om het onder in de diepte van de Mandipoel te zoeken. Zo borg men het beeld ook op in een meelzak, waar evenmin iemand het kon vinden."

Maar is het wel ooit uit de Mandipoel of meelzak teruggekomen?

Heeft de „Loden Verrader" sindsdien wel ooit Curaçao teruggezien?

We betwijfelen het. We durven haast zeker te zeggen van „Neen".

Want wat Hr. Ms. Gelderland Zaterdag triomfantelijk mede voerde was geen loden verrader maar VERRAADSTER. Het was geen mannelijk scheggebeeld maar een vrouwelijk.

En hoe komt Curaçao dan aan dat vrouwelijk scheggebeeld?

Is het misschien de dame die in 1886 al van het huis van Dr. de Veer verdwenen was toen de echtgenoot er nog stond?

We weten alleen dit: Enkele jaren geleden deed de Heer Jossy Maduro aan schrijver dezes verblijd de mededeling dat hij de Loden Verrader weer had terug gevonden. Op Parasassa, de kuststreek tussen Zaquito en Piscaderabaai was het scheggebeeld gevonden, wat wij toen gezien hebben, maar waarbij we aanstonds de bemerking maakten dat het geen verrader, maar een verraadster was. En we hebben aanstonds onze bezwaren kenbaar gemaakt, dat dit het traditionele beeld zou zijn. Wanneer een oorlogsschip dit beeld had teruggebracht, zou het zeker op een andere plaats gedeponeerd zijn.

Ook onze zegsman, die dezer dagen de foto zag van het weggenomen beeld, moest erkennen, dat het hem geen enkele herinnering aan de oude voorstelling opriep.

Het beeld echter wat er verschrikkelijk vervallen uitzag, heeft de Heer Maduro weer laten opknappen en ten slotte werd het opgeborgen in de archiefruimte van de firma.

Daar heeft de commandant van Hr. Ms. Gelderland het kort voor zijn vertrek bezichtigd, daar heeft ook nog een der officieren kort voor het vertrek de situatie opgenomen en daar, mogen we het verhaal geloven, zou het met inbraak in het nachtelijk duister, met het doorsnijden zelfs van een ruit zijn weggenomen.

Mag het beeld dan ook niet meer hetzelfde zijn van het vroegere; laat de verraadster dan maar de traditie van den verrader voortzetten in deze, zoals de Beurs schrijft, in wezen zo prettige ouderwetse en gemoedelijke historie.

Misschien wordt dan de oude „Loden Verrader" nog wel eens teruggevonden.

Katholicisme op Curaçao 1634—1700

We weten hoe in 1634 Curaçao door de Hollanders overrompeld werd. Komend van Bonaire had men de kust afgezocht naar wat we de St. Annabaai noemen, doch toen men de ingang ontdekte kon men door stromen en wind niet meer binnenlopen. Weer terug naar Bonaire werd het commando. Een tweede poging slaagde beter, de Spanjaard liet zich nog niet zien; kleine schermutselingen slechts met Indianen. Verdedigen was de Spanjaarden onmogelijk, men ontdekte dan ook de vredesvlag aan de overkant van 't meer waarin de haven uitloopt, aan de overkant van het Schottegat dus. We lezen dat er op Curaçao 32 Spanjaarden waren en 450 Indianen. Op de avond van de 20ste Aug. bracht een Spaanse priester antwoord der Spanjaarden, ze wilden het eiland overgeven als de Spanjaarden vrije aftocht kregen. De Hollanders eisten meer, alle Indianen, op 20 families na moesten vertrekken, dit was een veiligheidsmaatregel, men was bang voor heulen der Indianen met hun vroegere meesters. De priester kwam de volgende dag met de Spaanse gouverneur zelf, alles kreeg zijn beslag en tot de uitvoering, tot het vertrek zou de priester als gijzelaar bij de Hollanders blijven. Er was dus een priester op Curaçao, de Spanjaarden hadden hun plicht als Katholiek gekend en preekten ook hier het geloof. Over twee kerkjes wordt er gesproken, één, een vervallen stenen kerkje van St. Anna, het stond daar waar nu Groot Kwartier ligt, en een houten op Asencion. Men spreekt van 50 Katholieke gezinnen, die er onder de Indianen waren. Dus niet alleen bij de haven, doch ook op het platteland woonden Katholieke Indianen, waarschijnlijk dus wel het werk van meerdere priesters. Men heeft wel eens gedacht dat hier paters Hieronymitanen werkten, omdat de paters n.l. de priors van San Jeronimo kardinaal Cisneros eens vroegen een zekere Juan de Ampues naar de vaste kust te sturen, welnu, deze de Ampues was ±1525 gouverneur op dit eiland. Op verzoek dier paters zou hij van San Domingo naar hier zijn overgeplaatst. Wie kan over deze kwestie nadere inlichtingen geven?

We weten dat onder de ±75 Indianen die op Curaçao mochten blijven ook Katholieken waren. Maar we weten ook dat de komst der Hollanders de feitelijke ondergang was voor het katholicisme op Curaçao. Het artikel van Prof. Knappert in het Jubileumboek 1634 — 1934 is een ware goudmijn voor het tijdvak 1634 — 1700.

In het jaar 1642 komt hier een ds. Joh. Corn. Backer, hij zegt er de grootste moeite mee te hebben om 10, zegge 10 Indianen in zijn gemeente op te nemen, want ze hadden de Roomse leer goed „ingezogen". Dit is een lofbetuiging voor de wijze van missionering der Spaanse Priesters. Velen kwamen ook om hun kinderen te laten dopen, ze stonden daar erg op. De waarde van het doopsel kenden ze dus goed. We moeten alles niet zien als formele afval, het is als in Holland, waar na de hervorming als de katholieke godsdienstuitoefening verboden wordt, de katholieken maar naar de protestantse kerk gaan, omdat gelijk een vrouw in Groningen dat formuleerde: men toch wat hebben moet, men zijn kinderen toch niet als heidenen kan laten opgroeien. In 1659 komt er een Ds. Beaumont, er zijn dan 30 leden in de kerk, we weten niet of de Hollanders er bij gerekend zijn, hij doopte 15 kinderen „die anders door de priesters zouden gedoopt zijn, die, dat moet men niet vergeten, af en toe uit Venezuela overkwamen en niet lastig werden gevallen," aldus Prof. Knappert. Dat hier nu en dan priesters kwamen, schijnt wel bevestigd te worden door een plakkaat van 1661, waarover in een request van 1785 sprake is, waardoor die priesters die volle vrijheid wellicht niet meer hadden? Het kan ook zijn dat dat plakkaat van 1661 slechts inhoudt, dat die priesters geen contact mochten hebben met buitenlandse mogenheden.

In 1664 gelast de gouverneur Matthias Beck dat het gehele garnizoen en de matrozen der schepen die in de haven liggen, van wat voor religie ook in de kerk moeten komen. Zo kwamen er soms meer dan honderd. Zo begrijpen we ook dat Ds. Specht kon schrijven dat Roomsen en Lutersen bij hem ter kerke gaan.

Rond 1670 begint de tijd der contracten met de Spanjaarden, contracten, asiento's waarbij de Spanjaarden het brengen van werkkrachten uit Africa naar deze streken op zich nemen. Welnu, terwijl die Spanjaarden, die zich dus na 30 jaar volkomen verzoend achten met het feit dat de Hollanders op Curaçao blijven, is de houding t.o.z. van de priesters soepel, er waren natuurlijk veel katholieke matrozen, etc. Die matrozen waren niet altijd de geschikste lekenapostelen. Op Witten Donderdag 1682 lag hier in de haven zulk een Spaans schip, de matrozen vermaakten zich met een spel, gespeeld met schapen, misschien een oud-liturgisch spel. Ze maakten er waarschijnlijk maar iets van, ze gaven de schapen Joodse namen, hingen een pop op aan de ra, dat moest Judas verbeelden, maar hadden die pop zo gemaakt dat die leek op de rabbi der Joden hier. Het bestuur greep dan ook in op verzoek der Israelieten, bij plakkaat van 24 Maart waarin gedreigd wordt met lijfstraf en verbanning voor hen die zulk een spel nog zouden durven spelen.

We zeiden, dat het bestuur soepel was, maar in 1690 krijgt de gouverneur Willem Kerkrinck toch wat angst. Priesters die voorbij reizen komen zelfs in hun habijt op straat, aldus schrijft hij 15 April. De bewindhebberen van de West Indische Compagnie antwoordden 30 Nov. dat ze wel wisten dat in de contract tijd de houding soepeler was (het contract met de Spanjaarden liep 1689 af) maar over dat in habijt lopen waren ze niet eens ingelicht, dat moest verboden worden. Men vermoedt dat Kerkrinck die brief schreef naar aanleiding van het bedrijf van een Capucijn hier, geheten Victor de Dole, die meende niet in lekenkleren te mogen lopen. Een punt waarover hij later dispuut had met Pater M. Schabel. S.J.

In deze tijd was er echter ook een Dominicaan hier, Franciscus Robles. Victor de Dole zou bewerkt hebben dat hij vertrekken moest.

Zo langzamerhand krijgen we weer inzicht in de toestand der eerste eeuw onder Hollands bestuur. Het artikel van Prof. Knappert belichtte de toestand.

Na 1700 is Curaçao feitelijk nooit meer zonder priester geweest, de priesters droegen veel zorg voor de nieuwere bevolking. De Indianen hadden ook hun zorg, ze kwamen zelfs vragen om een kerk. Nadere inlichtingen, hoe klein ook, zijn welkom.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Van wat er de laatste dagen in Oostenrijk is geschied kan momenteel nog heel moeilijk de volle betekenis en de mogelijke consequenties worden overzien, al schrijven dan verschillende bladen van 't Finis Austriae, 't einde van Oostenrijk. 't Bezoek van Schussnigg aan Berchtesgaden heeft heel wat grotere gevolgen gehad als aanvankelijk werd vermoed en in ons laatste Overzicht beschreven en nog zullen we op het ogenblik nog wel niet het zuivere van de zaak weten en worden er nog wel enkele verrassingen bewaard voor de rede van Hitler Zondag a.s.

Volgens het weekoverzicht van Dr. Alletrino in de Phohi is het in Berchtesgaden nog al dictatoriaal toegegaan.

Toen Schussnigg daar binnentrad werd hem eenvoudig door Hitler meegedeeld dat hij enkele eisen te accepteren had; weigerde hij dan zou er scherpe taal gebruikt worden en bovendien stonden in Beieren de Duitse troepen klaar om Oostenrijk binnen te trekken.

En die eisen waren; een aantal nationaal socialisten op te nemen in de regering, een algemene amnestie en het toelaten van de Duitse dagbladen.

Schussnigg kon niets anders doen als zich in verbinding stellen met Mussolini, die eerst niet thuis gaf, maar later aan den kanselier slechts de raad kon geven, om maar toe te geven.

Zeker heeft dit toegeven van Mussolini, die indertijd zelfs troepen stuurde naar de Brennerpas om voor Oostenrijks onafhankelijkheid te waken, grote verwondering gewekt. En men vermoedt dan ook dat dit niet zonder meer gebeurd is.

De veronderstelling gaat dat Mussolini dit deed, omdat hem door Duitsland iets beloofd is; of wel om Engeland te waarschuwen, geeft Italië toe in de Middellandse zee of anders zie je wat er in Midden-Europa gebeurt.

We kunnen van het Naziregime denken wat we willen, maar dat men op sommige gebieden ook wel eens knap en geniaal kan handelen zal niet kunnen bestreden worden.

Ieder jaar nog heeft Hitler de wereld in zijn verjaardagsrede van het Nationaal socialisme voor een verrassing gesteld en zijn volgelingen voor zich ingenomen door telkens een stuk van het Versailleverdrag te rukken en of weer over de Rijn te trekken, of wel het leger uit te breiden enz.

Het vorige jaar heeft Hitler de wereld niet aldus kunnen verbazen. Er werd wel geschetterd met het recht van Koloniën; maar de rest van de wereld dacht „hebben is hebben en krijgen is de kunst."

Ook dit jaar scheen dat Hitler met niets bijzonders op de proppen komen zou. „Maar beter laat dan nooit", dacht de Fuhrer en de rede werd een maandje uitgesteld, maar nu kan Hitler dan ook weer verschijnen in het kleed van de triomfator en met wat mooiere woorden aan de wereld mededelen dat het Oostenrijk aan de zijn zegenkar gebonden heeft, door aan het Romeinse protocol een einde te maken.

Want weinig anders is momenteel de situatie van Oostenrijk.

Wat zijn verdragen nog waard in de huidige politiek?

De Duitse en Oostenrijkse communiqués spraken deze week van een Umbildung, maar revolutie, hoewel aan dit woord te veel strijd vast zit, zou beter de waarheid hebben weergegeven. Want een feit is dat de Oostenrijkse regering niet alleen zijn strijd tegen het Nationaal Socialisme moet staken, maar dat het niet minder dan drie Nationaal Socialisten in het kabinet heeft moeten opnemen, waaronder als Vice Kanselier Hueber, een zwager van Goring, als minister van binnenlandse zaken, tevens chef van de politie Seiss Inquart en als minister van Buitenland Dr. Schmidt.

Schussnigg is nog kanselier, maar hoe weinig deze zich nog thuis voelt, blijkt wel uit zijn ontslag-indiening, welke echter door President Miklas is geweigerd. Bovendien is er algemene amnestie afgekondigd, waardoor o.a. vrij geworden zijn Dr. Rintelen, berucht door zijn schuld aan de moord op Dollfuss, Dr. Voitsche berucht door zijn aanslag op Schussnigg en Victor Band berucht door het bombarderen van treinen. Niet minder als 2 duizend Nazis zouden door deze amnestie zijn vrijgekomen, maar ook een aantal communisten en socialisten, die echter door de nieuwe regering wel spoedig weer achter slot en grendel zullen gezet worden.

Verwondert ons deze ontwikkeling der gebeurtenissen? Het is als met de dood, waarop we maanden kunnen wachten, en die dan toch onverwachts komt.

Wie Wenen na de oorlog heeft gezien, weet in wat een deplorabele toestand Oostenrijk uit het Versailleverdrag te voorschijn kwam; we behoeven trouwens de Nederlanders nog maar te herinneren aan de ellende der Oostenrijkse kinderen die in Nederland medelijden kwamen vragen.

Eerst heeft de bekende Mgr. Seipel orde trachten te brengen in het kapot geslagen land, toen de bekende Dr. Dollfuss; twee grote en knappe persoonlijkheden, maar hoe hun werk gewaardeerd bleek uit de talrijke aanslagen. Bovendien gelijk meer gebeurt in een land van economische ellende, meenden verschillende partijen dat ieder van hen op de beste wijze heil konden brengen en zochten daarom naar de macht met de middelen die niet alleen ongeoorloofd maar het land ook nog in grotere ellende brachten. Herinneren we slechts aan het grote socialistenoproer en de staatsgreep der Nazis waarbij Dollfuss als slachtoffer viel. En hiermee viel een grote krachtige persoonlijkheid, terwijl voor zijn werk alleen de basis gelegd was. Daarop moest de veel minder krachtige Schussnigg voortbouwen, en die juist omdat hij minder krachtig was, nog voor grotere moeilijkheden te staan kwam.

Het ging dan in Oostenrijk de laatste jaren niet goed.

Een jaar geleden in het blad van 14 Jan. schreef de Tijd reeds, dat na een aanvankelijk godsdienstige opleving, thans het tegendeel bleek 90% is in Oostenrijk katholiek gedoopt, 25% is overtuigd katholiek, maar gaan niet geregeld naar de Kerk en een betrekkelijk hoog prcentage is beslist anti-kerkelijk. De werkgevers, aldus de Tijd, maken misbruik van de economische nood en daarom staan bijna allen, die door de crisis zijn getroffen vijandig tegenover het regime en dan ook tegenover de Kerk. Het regime brengt aldus ook moeilijkheden mee voor de Kerk, daar de meerderheid van het Oostenrijkse volk niet eens is met de thans gevolgde koers en de Kerk vereenzelvigt met de Staat.

Enkele maanden later bleek ook dat men in Rome alles behalve gerust was over de politiek die Schussnigg volgde, vooral met betrekking tot de Nazis.

Ook in ons blad van 5 Febr. l.l. hebben we geschreven over „Kortzichtigheid in katholieke kringen" en daar vooral waarschuwend gewezen op het voorbeeld van Oostenrijk.

Geheel onverwacht kwam deze debacle dan ook niet.

Toen Schussnigg meer en meer begon toe te geven aan de Nazis, had hij moeten begrijpen dat hij een koekoeksei in zijn nest haalde. En thans nu het ei is uitgebroeid, begint de jonge koekoek de wettelijke erfgenamen uit het nest te gooien, en voor zich de plaats daarvan te eisen.

Het Nationaal Socialisme, zo wordt er gezegd, is wel geen exportartikel, maar men ziet thans wel weer dat evenals het communisme ook het Nationaal Socialisme zijn wereldbeschouwing aan een ieder op wil dringen.

Het is begrijpelijk dat Katholieken en Joden met grote scepsis de gebeurtenissen volgen. Maar eerlijkheidshalve moeten wij van de eersten zeggen, dat zij zelf voor een niet gering deel oorzaak zijn geweest van deze toestand, en mogelijk nog wel in de toekomst heel zwaar zullen moeten boeten voor hun kortzichtigheid waarover wij in ons blad van 5 Febr. hebben geschreven.

De nieuwe Oostenrijkse Minister van Binnenlandse Zaken is al in Berlijn geweest, om daar zijn instructies te ontvangen.

Maar laat Oostenrijk zich dit alles welgevallen? Er zijn thans in Wenen reeds onlusten uitgebroken en proteststakingen tegen het gebeuren, waarbij Schussnigg dan natuurlijk de verrader is.

We willen over deze figuur nog geen oordeel uitspreken, maar eerst meerdere gegevens afwachten.

Het is begrijpelijk dat ook Engeland en Frankrijk met grote bezorgdheid de gebeurtenissen in de Donaulanden gaande slaan; want welke gevolgen zullen deze hebben voor Hongarije en de andere gedeelten der oude monarchie. Er lopen al geruchten dat ook Tsjecho Slawakije in moeilijkheden is.

Ook Frankrijk en Engeland hebben niet minder schuld aan het huidige gebeuren. Zeker is dat Duitsland door deze geste weer een der machtigste staten geworden is in Europa, door zijn bond met Oostenrijk en Italië, waartegenover Engeland en Frankrijk geen overwichtige positie meer bekleden.

Staat Europa weer op een keerpunt van zijn geschiedenis of leven we thans nog in de evolutie waarvan de oorlog van 14 slechts het begin geweest is?

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:
4.15 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:
4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:
4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier:
4.45 uur vroegmis
7 uur kindermis
8.15 uur hoogmis
's avonds om 7 uur lof
In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.

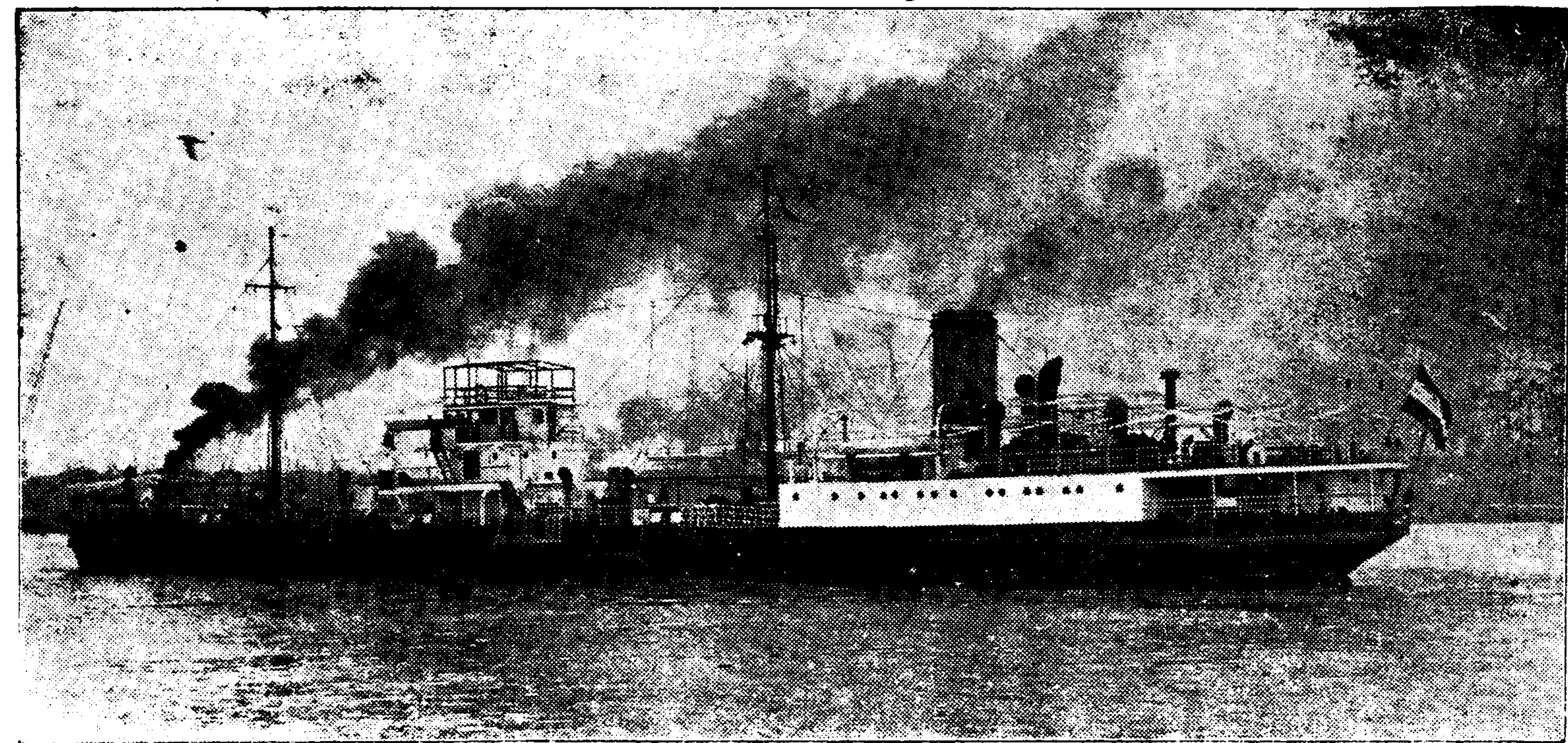
In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

DE PAUSEN OVER HET LOONVRAAGSTUK.

Mr. dr. Arn. Borret S.J. heeft in „Studiën" een artikel gewijd aan de houding der Pausen tegenover het loonvraagstuk. Daarin betoogt de schrijver, dat in de encyclieken vanaf Rerum Novarum tot aan Divini Redemptoris steeds duidelijker taal in het loonvraagstuk gesproken wordt, zodat thans gezegd kan worden, dat de Pausen zich op 't standpunt stellen, dat de maatstaf voor het arbeidsloon niet mag gezocht worden in het vrije spel van vraag en aanbod en dat den arbeider een relatief familieloon toekomt. Met dit laatste wordt bedoeld een arbeidsbeloning, waardoor ieder arbeidersgezin in zijn levensonderhoud kan voorzien, wat tevens inhoudt mogelijkheid tot vermogensvorming en tot verzekering tegen ouderdom, ziekte en werkeloosheid.

Dit relatief gezinsloon wordt verdedigd met een beroep op de sociale rechtvaardigheid. Deze eist dat gezinsloon om de arbeidersbevolking in het geheel der maatschappelijke samenleving de plaats te verzekeren, welke haar toekomt, zoals zij ook voor andere bevolkingsgroepen eisen stelt om deze de hun toekomende plaats te waarborgen.

Men ziet hier weer aan de hand van het artikel van Pater Borret, dat de Pausen het rechtvaardig loon en de rechtvaardige prijs als twee der belangrijkste factor in een goed geregeld sociaal-economisch leven op de voorgrond stellen. Het rechtvaardig loon wordt uitdrukkelijk vermeld. De rechtvaardige prijs is noodzakelijk om andere bevolkingsgroepen dan de arbeidersklasse volgens de sociale rechtvaardigheid een behoorlijke welstand te verzekeren. Het rechtvaardig loon is trouwens niet te handhaven zonder rechtvaardige prijzen en een christelijke regering zal steeds beide factoren in het oog dienen te houden bij haar sociaal-economisch en bij haar monetair beleid.

HET MOTORTANKSCHIP „OJEDA", dat voor rekening van de Koninklijke Shell-groep bij de Rotterdamsche Droogdok-Mij. te Rotterdam werd gebouwd.

ARUBA.

DE FEESTELIJKHEDEN.

't Scheen alsof **aan Aruba het grote** gebeuren stil zou **voorbijgaan. In Curaçao** was men al lang **druk bezig** om de stad in feestdooi te steken, was ten slotte de versiering geheel voltooid en wachtte men alleen nog maar op het grote Bericht om met het feest te beginnen, toen men op Aruba maar nog niets zag gebeuren.

Achteraf bleek dat men op Aruba een betere neus gehad heeft.

De laatste week van Januari begon men ineens hier en daar en overal zijn huis te versieren, werden weddenschappen afgesloten, werd de te verwachten Geboorte het onderwerp der gesprekken, en toen dan ook op de 31ste 's morgens het Nieuws bekend werd, rinkelden de telefoons, ging het nieuws van mond tot mond en brak de feestvreugde los.

Daar de feestcommissie eerst een paar dagen voor Kerstmis slechts, — waarom moet Aruba er weer zo lang op wachten, — bericht uit Curaçao ontving over hoeveel geld men mocht beschikken en eigenlijk de Geboorte veel eerder verwacht was, had men aan Curaçao gevraagd, het feest later, op de tweede Vrijdag en Zaterdag na het bekend worden van het bericht te mogen vieren.

De twee grote feestdagen heeft men daarom op Aruba pas gevierd op Vrijdag en Zaterdag 11 en 12 Febr.

En zo stil als het tevoren was, zo uitbundig is er later gefeest en heeft men meegeleefd en meegevierd de blijheid die er heerste in ons dierbaar Oranjehuis en in geheel Nederland en elk Nederlands hart waar ter wereld ook, om de gelukkige Geboorte van het prinsesje, het koninklijk kind van het Koninklijk echtpaar, dat in Zijn minzaamheid en eerlijke oprechtheid het hart van het volk wist te veroveren.

De stad met zijn duizende vlaggetjes in schuine lijnen over de hoofdstraten gespannen, met zijn verlichte erebogen, met zijn door enthousiaste bewoners aardig versierde en verlichte geveltjes, — wat hebben velen in hun dankbare liefde voor ons Vorstenhuis daar veel moeite voor over gehad — gaf werkelijk een feestelijk aanzien.

Een goed idee van de feestcommissie was ook om de straatverlichting met extra lampen te verdubbelen, want licht is vreugde.

Vooral 's avonds gaf het bij aankomst vanaf de Libertador een feestelijk gezicht. Bijzonder mooi deed het vanuit zee de hoogopgebouwde met honderden lichtjes versierde muziektent. Een goed idee van de feestcommissie was ook om lintedansers te engageren die overal in de stad hun lintedans — hoe hielden ze het zo onvermoeid vol — uitvoerden, begeleid door muziek.

Bijzonder aardig was ook een groep van een 18 Volendammer boerinnetjes op echte Hollandse klompjes die onder begeleiding van harmonica-muziek, gespeeld door twee Volendammer vissers, dansend hand aan hand op hun ongemakkelijke klompjes rond een Hollandse molen met draaiende wieken, dansten, onder het zingen van Hollandse liedjes, waarbij „De molen" natuurlijk No. 1 op het program stond.

Ook dezen trokken de gehele dag door het stadje en verhoogden door hun blijde vrolijkheid in niet geringe mate de stemming.

Bijzonder te waarderen valt dat dit geheel eigen initiatief was. Hulde.

Van de versiering aan auto's was niet zoveel werk gemaakt, zodat de 400 gld aan prijzen dan ook als „cadeau" verkregen zijn. Men schijnt zoiets nog te veel te beschouwen als een handelszaak: „Wat kan ik er mee verdienen" en niet als een edele wedstrijd in smaak en originaliteit.

We willen hier één uitzondering maken voor de auto herschapen in een rijdende wieg met het slapende prinsesje en de koninklijke Ooievaar, en de bestuurster in verpleegsterscostuum. Deze behaalde dan ook glansrijk de eerste prijs, waarbij hier wel vermeld mag worden, dat 's middags het prinsesje weer uitreed om de gewonnen prijs aan liefdadige instellingen uit te delen! Bravo voor deze mooie geste!

En zo is ook daar op Aruba oprechte feestvreugde geweest en heeft heel het volk ook in de buitendistricten bij de schoolfeesten, uitbundig en blij gevierd de geboorte van het Koningskind.

Op San Nicolas had men een eigen Comité, dat wel een bijzonder pluimpje verdient, om met zó weinig zó veel tot stand te brengen. De stijlvolle massale erepoorten dwongen ieders bewondering af.

Daar was de vreugde onder het volk en het enthousiasme mogelijk nog groter als in het hoofdstadje.

Mogen we nu nog enige bemerkingen maken, en al is het nu overal afbreken van wat opgebouwd werd, we willen daar niet aan mee doen, maar met onze bemerkingen bouwen aan de toekomst.

Zo vinden we het jammer dat de aankondiging van het grote Nieuws namens de feestcommissie, niet wat waardiger was aan deze koninklijke gebeurtenis. Tenminste het truckje met zijn vier kleine vlaggetjes tegen de vier hoeken van de kap getimmerd en met zijn slordig Oranjedoek, dat de reclamevlakte bedekte en dat door twee luidsprekers wat muziek uitkrastte was naar onze mening weinig waardig. Had het niet wat betere indruk gegeven als men daarvoor een plechtiger wijze van bekendmaken had gezocht?

We willen maar hopen dat de commissieleden na veel zoeken en overleggen onmogelijk met iets beters is kunnen slagen.

Dan was de aankondiging in Curaçao heel wat grootser.

De fakkeloptocht mistte ook alle organisatie. Men had er toch pas twee goedgeslaagde optochten gehouden, naar we vernemen, een bij het vertrek van de Fraters van Tilburg en de tweede bij de **verkiezing van de beide Staatsleden.**

Nu doofden de fakkels al heel spoedig en liep men al even spoedig in twee richtingen uit, en maakte men er tenslotte maar een onverwacht einde aan. Van leiding was er dan ook weinig te bespeuren. Waren er leiders?

Of was het hier als bij het begin van de steeds mooie kinderaubade, en bij de eerste vlaggenparade die om 8 uur zou plaats hebben, maar die om half negen begon, omdat de heren er niet waren.

We willen dat in deze feesten nu niet zo heel kwalijk nemen, het was ook zo laat, of liever zo vroeg geworden op de partij van de Arend Petr., maar de commissieleden of minstens enigen ervan horen toch bij zo'n officieel iets op tijd te zijn.

Wat wel minder in orde was, dunkt ons, dat bij het begin van de kinderaubade niemand van de commissie aanwezig was om den Hoogedelegestr. Heer Gezaghebber te ontvangen, die precies om negen uur aankwam, en daar de Gouv. kantoren gesloten waren, maar geheel alleen op de stoep moest blijven staan wachten, en daar de Julianaschool ook nog komen moest, duurde dit wachten wel wat erg lang. Hier ontbrak ook wel iets aan de organisatie. Immers daar lag tegen de stoep aan, voor de voeten van den Hoogedelgestr. Heer Gezaghebber een oude kist, dachten we, maar het bleek later een ergens gevonden oude kast te zijn.

Een scharnier ontbrak en het deurtje viel half naar binnen, en aan de onderkant had de houtluis gewerkt.

We dachten al, wie zou die daar nu neer gesmeten hebben, en dat ze die oude kist niet weggehaald hebben. Maar plots zagen we enige heren aanstalten maken de kast op te pakken, en het bleek toen dat ze als tribune voor den dirigent bestemd was. Een bediende werd geroepen en bracht ze naar 't trottoir. We zagen de frère dirigent, die 'n zelfbewuste gymnast lijkt, met een pastoor praten, de hoogte meten, en een paar passen achterwaarts gaan. Het scheen dat hij met een aanloopje er bovenop probeerde te komen. We raakten inderdaad in spanning, toen we ineens frère Directeur zagen aanstappen: de frère dirigent nam stand „plaats rust" aan. En even later bracht een gedienstige hand een stoel aan, en toen kon de Dirigent van de grond op de stoel, en van de stoel op het genoemde kastje klimmen en stond zo glorieus op zijn dirigent-podium!

We dachten zo, had men daar nu niet aan kunnen denken, en voor die 12500 gulden ook nog een klein dingetje in elkaar kunnen timmeren voor den dirigent?!

De kinderaubade is steeds een van de hoogtepunten der feestelijkheden. Waarom wordt daar niet meer van geprofiteerd. De volkspelen en diverse wedstrijden vallen altijd min of meer in het water bij gebrek aan deelnemers, maar hier is met wat organisatie heel wat te bereiken. Waarom niet een kleine tribune gebouwd voor de autoriteiten en enige leden van de feestcommssie. Een microfoontje opgesteld voor den Gezaghebber. Na afloop zou men dan met al de kinderen, in hun fleurige kleding en met hun wapperende vlaggetjes nog eens langs deze tribune kunnen defileren, onder de klanken van een opgewekte mars. De plaats voor het Gouvernemenstgebouw leent zich er zo bijzonder voor.

Nu we 't over de schoolkinderen hebben, willen we toch ook wel eens de publieke aandacht vestigen op hetgeen ons ter ore kwam.

Toen het geld dat voor de schoolfeesten bestemd was door de diverse hoofdden geind werd bleek, dat men eenvoudig een hele school vergeten had.

De R.K. bijzondere jongensschool op San Nicolas. De president van de feestcommissie desgevraagd, antwoordde dat hij de lijst met aantal scholen van een van de Gouvernementsambtenaren ontvangen had en toen deze daarop gevraagd werd, waarom of die school niet op de lijst stond, werd geantwoord, dat die school niet bij het Bestuur bekend was. De school bestaat meer dan een jaar, wijze Heren!

Enfin, na veel moeite hebben gelukkig deze jongetjes ook nog ieder hun zakje lekkers gekregen en kreeg het hoofd ook nog enig geld voor de schoolfeesten.

Ook wat deze gelden voor de schoolfeesten betreft, is niet alles helemaal, of liever helemaal niet in orde. Waarom moet voor de openbare School in San Nicolas en Oranjestad meer dan een gulden per kind worden gegeven en krijgen de bijzondere Scholen in de stad en de buitendistricten maar iets meer dan 50 cent per kind?

Wie is hier de schuldige? En door de commissie was toch bepaald 't voor de schoolfeesten uitgetrokken bedrag gelijkelijk per kind te verdelen, naar ons bij informatie bleek.

We vinden deze onrechtvaardige verdeling wel zo erg, dat we het ditmaal maar niet weer bedekken, maar eens voor de publieke opinie willen brengen.

We vernemen dat een commissie der organisatie van een Nationaal feest toch wel op de eerste plaats de ernstige plicht heeft zo'n mooi feest als we thans hebben mogen vieren, niet te gebruiken om verdeeldheid te zaaien en misnoegen te brengen bij een goede 90% van de bevolking.

We hopen dat zoiets nooit en bij geen enkele gelegenheid meer moge voorkomen.

* * *

CURACAO.

NIEUWE POSTZEGELS VOOR VENEZUELA.

Op bevel van den President zal de American Bank Nota Co. 1.200.000 postzegels leveren en 320.000 luchtzegels aan het Gouvernement van Venezuela.

AARDBEVING IN VENEZUELA.

Op 4 Februari werd om 9.45 p.m. in de olievelden van Maracaibo een aardschok gevoeld. In Colombia was deze schok heviger.

STUDIE COMMISSIE VOOR DE BAR VAN MARACAIBO.

Te Maracaibo is een studie commissie gearriveerd om te onderzoeken de mogelijkheden om de bar te openen voor diepere schepen.

Onder de leden bevindt zich Generaal Kutz van het departement der Genie in de V.S. Andere leden zijn Pedro Ignacio Aguerrevere en Pedro Jose Rojas, ingenieurs van het Venezolaanse Gouvernement.

ARBEIDERS UIT COSTA RICA NAAR CURAÇAO.

Volgens „The Maracaibo Herald" meldt een telegram uit San Jose de Costa Rica, dat de Petroleum industrie in Nederlands West-Indië contracten heeft aangegaan met enkele honderden arbeiders aldaar voor werk in de Petroleum industrie.

GOUVERNEMENTS-BOEKERIJ en OPENBARE LEESZAAL.

Fort Amsterdam, Willemstad.

Nieuwe openingsuren vanaf 1 Maart 1938.

Van Dinsdag tot en met Zaterdag van **negen** uur v.m. tot **half vijf** n.m.

Op **Maandag** zullen Boekerij en Leeszaal **voor het publiek gesloten zijn.**

Jeugd-Bibliotheek: voor kinderen en jeugdige personen tot en met 16 jaar wordt een afzonderlijke afdeling ingericht; het leesgeld is daarvoor teruggebracht tot *f* 1,— per jaar, desgewenst in twee termijnen te voldoen.

Voor personen van 17 jaar en ouder blijft de prijs der leeskaarten *f* 2,50 per jaar, met dien verstande dat dit bedrag ook in twee termijnen voldaan kan worden; bij vertrek van Curaçao vóór de aanvang van de tweede termijn is deze niet verschuldigd.

Aan onvermogenden kan **kosteloos** een leeskaart worden uitgereikt.

De Commissie van Beheer der Gouvernements-Boekerij en Openbare Leeszaal.
Dr. W. J. Goslinga, voorzitter,
Ds. H.W. Eldermans, secretaris.

EEN KIND EEN KIND.

We hebben er wel van opgekeken, dat de boorlingskes, die op dezelfde dag het levenslicht zagen als Prinses Beatrix, niet een en dezelfde som cadeau kregen op een Spaarbankboekje.

Op Curaçao en Aruba, zo vernamen we, is dit *f* 100.— geweest. Op Bonaire slechts *f* 30.—. Men deelde ons echter mede, **dat deze beschikking geheel afkomstig is van de plaatselijke feestcommissies.**

Jammer dan dat deze geen ruggespraak in deze gehouden hebben, om in deze allen gelijk te stellen.

Maar veel erger is, wat we kunnen lezen in dit blad in de correspondentie van Aruba.

Volgens deze correspondentie zou daar niet meer gelden „Een kind, een kind". schoolkinderen van de Openbare School staat gelijk aan 2 kinderen van de Bijzondere School.

Daar zou voor de feestviering voor de schoolkinderen van de Openbar eSchool een gulden per kind gegeven zijn. En voor de kinderen van de Bijzondere Scholen 50 cts. per kind.

En dit ondanks dat door de feestcommissie was bepaald dat het voor de schoolfeesten uitgetrokken bedrag gelijkelijk per kind verdeeld zou worden.

De verstrekte gelden voor deze feesten zijn van het Bestuur. En Zijne Excellentie de Gouverneur zal dus deze aangelegenheid wel eens willen onderzoeken en volgens de uitkomst van dit onderzoek handelen.

GRONDWETSHERZIENING.

Onze lezers hebben in de Amigoe van Woensdag kunnen lezen dat in het staatsblad is bekend gemaakt, dat de nieuwe grondwet des middags 22 Februari in 't Hooggerechtshof in een plechtige openbare zitting zal worden bekend gemaakt, om 14 uur dertig. Ook in Oost en West-Indie zal op dit tijdstip de nieuwe grondwet worden voorgelezen in een plechtige zitting van het Hoog gerechtshof. In Suriname en Curaçao zal dat gebeuren in het Hof van Justitie.

In Nederland zullen de veranderingen in de grondwet van kracht worden in de nacht van 13 op 14 Maart. Voor Java en Madoera zal dat zijn in de nacht van 23 op 24 Maart. Voor elders in Nederlands Indië in de nacht van 1 tot 2 April, voor Suriname en Curaçao van 23 op 24 Maart.

In aansluiting hiermee ontvingen we de mededeling, dat hier op Curaçao deze plechtige zitting plaats zal hebben op Dinsdagmorgen 9 uur.

Het lijkt dus wel heel wat, zo'n grondwetsherziening! Zeker lijkt dat, maar in werkelijkheid is er de laatste jaren lelijk de klad in gekomen.

In onze geschiedenisboekjes werden ze tot nu toe als een bijzonder nationaal gebeuren genoemd. Niet alleen die van 1848, waarbij het thans heersende parlementaire stelsel werd ingevoerd, maar ook die van 1887, welke een belangrijke kiesrechthervorming bracht, terwijl toen tevens de administratieve rechtspraak mogelijk werd gemaakt en de verkiesbaarheid van leden der Saten Generaal meer werd gedemocratiseerd.

Daarna zou het weer ongeveer dertig jaar duren voor we een grondwetsherziening kregen n.l. die van 1917, waarbij het algemeen kiesrecht werd ingevoerd en de financiele gelijkstelling van het onderwijs.

Nadien hebben we reeds twee grondwetsherzieningen gehad, die van 1923 en nu deze. Die van 1923 was al weinig belangrijk, maar de herziening, die onlangs definitief haar beslag heeft gekregen, was het in nog ergere mate. Publieke belangstelling was er helemaal niet voor, zowel de gereserveerde als de publieke tribune in de Eerste Kamer waren zo goed als leeg en de president van de Senaat, die nu als voorzitter niet meer aan de discussies kan deelnemen, elke gelegenheid dankbaar aangrijpt om van de presidentele zetel een rede te houden, vond in de aanvaarding van deze grondwetsvoorstellen zelfs geen enkel motief, om de Eerste Kamer op dit historisch momen even toe te spreken.

Ja zelfs zo onbelangrijk waren de voorstellen, dat de woordvoerders van de christelijk historische en ant. revolutionnaire fracties er geen aanleiding in vonden om er het woord over te voeren en de kath. woordvoerder Mr. van Lanschot volstond met de opmerking, dat hij geen aanleiding vond voor het houden van een rede en zijn fractie, zij het zonder enige geestdrift, er voor zou stemmen.

De veranderingen in de grondwet, zo kunnen we mededelen bepalen zich tot de volgende zaken, in de eerste plaats ten aanzien van het inkomen van de Kroon, in de tweede plaats ten aanzien van de schadeloosstelling en pensioenering der leden van de Tweede Kamer, **ten derde om de mogelijkheid te openen tot het benoemen van ministers niet belast met een ministrieel departement, ten vierde aanvullende bepalingen** betreffende het kiesrecht, ten vijfde strekkende tot het openen van de mogelijkheid openbare lichamen van beroep en bedrijf in te stellen en ten zesde tot wijziging en aanvulling van het overgangsrecht.

Het kwam er allemaal vlot door.

Alleen over de preventieve percensuur, die echter door de Regering al teruggenomen was, is nog wat gepraat.

Het verdere debat had al heel weinig om het lijf. Er waren enkele sprekers die het toejuichten, dat het Kabinet in deze grondwetsherziening geen belangrijke problemen aan de orde had gesteld. Men zou dan de vraag kunnen stellen, indien er momenteel geen belangrijke voorstellen rijp zijn om in de grondwet te worden vastgesteld, of deze grondwetsherziening dan nodig is geweest. Alleen de herziening van de inkomsten paragraaf van het Koninklijk Huis, zodat nu ook de Prins Gemaal een inkomen kan krijgen, lijkt ons geen voldoende argument. Want tenslotte wordt door deze herziening het algehele inkomen der Kroon niet verhoogd. De Koningin krijgt een minder bedrag en dit wordt uitgekeerd aan den Prins Gemaal. Het moet toch mogelijk geweest zijn een dergelijke regeling te ontwerpen, zonder het zo omslachtige proces van een grondwetsherziening.

Hoe dit zij de grondwetsherziening van 1937 heeft ook haar beslag gekregen.

Maar als de historieschrijver de noodzaak van deze herziening later zal moeten motiveren, dan zal hij zeker geen gemakkelijke taak hebben.

Van erg veel belang is dan ook de gebeurtenis van a.s. Dinsdag niet.

DE ARKANSAS.

Dit slagschip van de Amerikaanse Marine is hedenmorgen hier binnengekomen en blijft hier tot de 23ste.

Op 22 Febr., Washington's geboortedag des 8 uur 's avonds geven de Amerikaanse Vice Consul en echtgenote, de Heer en Mevr. Wallace F. Moessner aan verschillende genodigden gelegenheid om met de officieren van het schip kennis te maken.

S.S. COSTA RICA.

Het s.s „Costa Rica" wordt morgenvroeg om 6 uur te Curaçao verwacht, komende van Nederland.

AANGIFTE GEDAAN.

Aangifte is gedaan, dat een persoon, genaamd D., den huurder van een benzinspomp wederrechtelijk heeft bewogen tot afgifte van 10 gallon benzine en twee flessen olie.

RICH. MUSKUS †.

In de ouderdom van 64 jaren overleed gisteren in het St. Elisabeths gasthuis de Heer Richard Muskus, eigenaar van de plantage Knip en oud-lid van de Koloniale Raad.

Hedenmorgen is het stoffelijk overschot per vliegtuig naar Bonaire vervoerd om daar in het familiegraf te worden **bijgezet.**

Onze deelneming aan de familie.

DE FILM VAN DE WEEK

In het tijdvak van 18 t m 24 Febr. 1938.

Roxy.

Good earth
Midnight taxi
Personal property
Old Dutch
That girl from Paris
Midnight taxi

Cinelandia.

Gay desperado
Charlie Chan at the Olympics (kinderen toegelaten)
End of the trail
Maid of Salem

Hollywood.

Whe who are about to die
Love me for ever
Reunion
The man who found himself
Midnight taxi
End of the trail

BEKEURD.

Bekeurd zijn de personen, respectievelijk genaamd: R. en S., zonder de vereiste machtiging, een vuurwapen in hun bezit hadden. De vuurwapenen zijn in beslag genomen.

BRANDWONDEN OPGELOPEN.

De 20-jarige assistent-distillateur G. is, toen hij in de morgen van 15 Februari j.l. op de terreinen der C.P.I.M. alhier, bezig was een monster olie te nemen, door verhitte ollie, die, doordat de afsluiter uit het daarvoor bestemde gat schoot, naar buiten spoot, tegen borst, armen en rug, getroffen, met het gevolg dat de man aan deze lichaamsonderdelen brandwonden opliep en hij ter verpleging naar het Sanatorium „Het Groene Huis" moest worden vervoerd.

VERDACHT VAN OPLICHTING.

Als verdacht van oplichting van een bedrag van *f* 11,30., is door de Politie aangehouden en aan het Hoofd-bureau van Politie, voor onderzoek, in bewaring gesteld, de 21-jarige werkman J.

VERMIST.

De 43-jarige uitvoerder S. heeft aangifte gedaan, dat hij sedert 3 Februari j.l. zijn gouden horloge, ter waarde van 126 dollars, vermist. Hij vermoedt, dat de horloge uit zijn koffer, staande op de door hem betrokken kamer van een hotel alhier is ontvreemd.

BEKEURD.

Bekeurd terzake overtreding der Vuurwapen-Verordening, zijn de 66-jarige blikslager S., de 28-jarige assistent-stillman S. en de 43-jarige werkman R., die allen een vuurwapen in hun bezit hadden zonder voorzien te zijn van de daarvoor vereiste machtiging.

OVERTREDING.

Terzake overtreding van de Opium-Verordening wordt door de Politie proces-verbaal opgemaakt, contra den 32-jarige Chinees C. K. Y., den 38-jarige Chinees T. L. en den 35-jarige Chinees B. N. Twee en dertig kleine pakjes opium, alsmede enig opium-rookgerei, zijn in beslag genomen.

GRACE LINE.

De Grace Line is eigenaar geworden van de Colombian Steamship Cy, met uitzondering van de 3 grootste schepen welke zullen worden overgenomen door de Atlantic Gulf and West Indies Steamship Cy.

De bedoeling van deze transacties is de verbetering en uitbreiding der diensten in de Caraibische Zee. De beide maatschappijen hebben een subsidie van het Gouvernement van ander half millioen dollar per jaar.

VOOR DE SLACHTOFFERS IN DE PENSTRAAT.

Het Rode Kruis is een collecte begonnen voor de slachtoffers van de brand in de Penstraat. Morgen zal ook in de Kerk van Pietermaai een collecte gehouden worden voor dit doel en de Portugezen zullen voor hetzelfde doel een voetbal match organiseren.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs & Nieuwsberichten"

Hitler heeft geëist dat 5000 politieke vluchtelingen uit Duitsland naar Wenen terugkeren.

De vermiste Sovjet-gezant te Boekarest, bevindt zich thans in Italië.

In Rome overleed in de ouderdom van 75 jaar, kardinaal Luizi Capotosti.

Ex-president Hoover maakt momenteel een reis door Europa.

NEDERLAND.

Bij een autorit, welke Prins Bernhard dezer dagen maakte viel het op dat Zijne Koninklijke Hoogheid weer zelf aan het stuur zat.

Te Leiden is dezer dagen overleden de gepensionneerde hoogleraar in de geneeskunde, Professor C. C. van Leersum. Te Groningen is overleden, Prof. A. K. Duinker, oudhoogleraar in de Nederlandse Taal en Letteren.

De voorjaarsbeurs welke gehouden zal worden zal de grootste zijn, die ooit in Utrecht heeft plaats gevonden, zowel wat aantal deelnemers als wat verhuurde oppervlakte betreft.

Van de verschillende wereldrecords zwemmen zijn er thans 11 in het bezit van Nederland en 11 in dat van Denemarken.

Blijkens de Woensdag gepubliceerde Weekstaat der Nederlandse Bank, hebben de afgelopen week de volgende mutaties plaats gevonden. De post Beleningen steeg met 7,89 millioen, het metaalsaldo gaf een daling te zien van 2,71 millioen, terwijl het bedrag der circulerende bankbiljetten daalde met 8,68 millioen. Het tegoed bij anderen steeg met 15,44 millioen.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
„De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — WEDSTRIJDEN.

MUNDO — NOBO

20 Febr. 1938: A-klasse — Jong Holland 1 — Transvaal 1 (O. Corscia)
27 Febr. 1938: A-klasse — S.U.B.T. 1 — Volharding 1 (H. Elfrink)
6 Mrt. 1938: A-klasse — Jong Holland 1 — Volharding 1

SCHERPENHEUVEL

20 Febr. 1938: A-klasse — Scherpenheuvel 1 — Volharding 1 (F. Kranenburg)
Aanvang des n.m. om 4.30 uur.

B-KLASSE ZILVEREN BAL

20 Febr. 1938: Feijenoord — Be Quick (D) (O. Suarez)
27 Febr. 1938: Hilversum — Atletico (E) (J. L. C. Pengel)
6 Mrt. 1938: Winnaar D — Winnaar E (F. Kranenburg)

Aanvang des n.m. om 3 uur.
Bij gelijke stand beslist het lot.

6 Maart 1938 na de wedstrijd Jong Holland 1 — Volharding 1:
Uitreiking medailles Kampioenschap Curaçao
Kampioenschap res. A-klasse
Kampioenschap B-klasse
Zilveren Bal B-klasse

OEFENDAGEN MUNDO NOBO.

1e en 3e Zondag van de maand — Volharding
2e en 4e Zondag van de maand — D.D.V.O.
1e en 3e Maandag van de maand — Atletico
2e en 4e Maandag van de maand — Jong Curaçao
1e en 3e Dinsdag van de maand — Juniores Hercules—Juniores J. Holland
2e en 4e Dinsdag van de maand — R.C.C.
1e en 3e Woensdag van de maand — S.U.B.T.
2e en 4e Woensdag van de maand — Jong Holland
1e en 3e Donderdag van de maand — Hercules
2e en 4e Donderdag van de maan — vrij
1e en 3e Vrijdag van de maand — Transvaal
2e en 4e Vrijdag van de maand — P.S.V.
1e en 3e Zaterdag van de maand — Juniores Volharding— Juniores R.C.C.
2e en 4e Zaterdag van de maand — Juniores S.U.B.T.—Juniores Hollandia

N.B. De Verenigingen die de beschikking hebben over de 1e en 3e week hebben zulks ook over een eventuele 5e week.

Het BONDSBESTUUR STELT GEEN BALLEN BESCHIKBAAR VOOR DE OEFENINGEN.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

BEKENDMAKING.

De Administrateur van Financien in Curaçao maakt hierbij bekend dat met ingang van 1 Maart a.s. voor DUPLICAAT- en TRIPLICAAT declaraties dienen te worden gebruikt, formulieren op LICHTBLAUW papier, te verkrijgen ter Administratie van Financien.

De tot nu toe in gebruik zijnde formulieren op WIT PAPIER zullen alleen voor origineele declaraties gebruikt worden.

Willemstad, 14 Februari 1939.
De Administrateur van Financien,
3-2 VAN DER DRIFT.

Schepenlijst over de maand Februari 1938.

19.	Nederl.	Talamon	New York	Havana.
20.	Am.	Santa Elena	Aruba	La Guaira
20.	Nederl.	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
22.	„	Baralt	Bovenw. Eil.	Bovenw. Eil.
22.	Duitsch.	Henry Horn	Curaaço	Ciudad Trujillo
23.	Fransch.	Eredan	Cristobal	Fort de France
23.	Nederl.	Atlas	Maracaibo	Maracaibo
23.	Nederl.	Amor	New York	Aruba, Maracaibo.

EEN DODENTREIN SNELDE DE HELLING AF....

Oorlogsdrama eerst nu geopenbaard.

Hoe 660 Franse soldaten omkwamen.

Tragische episode uit 1917.

Voor het eerst na twintig jaren zijn thans, met toestemming der Franse regering, bijzonderheden bekend gemaakt over een soporwegongeluk, dat tijdens de wereldoorlog nabij de Frans-Italiaanse grens gebeurde en wellicht de grootste catastrophe kan worden genoemd, die ooit het spoorwegverkeer heeft getroffen.

De duizend slachtoffers, die dit ongeluk eiste — 660 soldaten van een elite-regiment werden gedood en de overigen min of meer ernstig gewond — overtroffen de verliezen van menige veldslag en de Franse regering meende dan ook, uit vrees voor een democraliserende werking op de andere strijdkrachten, niet beter te kunnen doen dan alle berichten over het ongeluk door een strenge censuur te onderdrukken, een censuur, die tot dusver gehandhaafd gebleven is.

Zij wilden naar huis...

Op 12 December 1917 kwamen in de grensstad Mondane, hoog in de Alpen, ongeveer 1100 Franse soldaten aan, die aan het Italiaanse front hadden gestreden en met verlangen uitzagen naar het moment, waarop zij voor een korte verloftijd met gezin of familie herenigd zouden zijn. In allerijl werd uit oude Italiaanse houten wagons, die men niet eens meer voor munitietransporten naar de fronten bruikbaar achtte, een trein samengesteld.

De wagons waren uiterst primitief, maar de manschappen bekommerden zich daarom weinig. Zij bestormden de trein met al het enthousiasme van den huiswaarts kerenden soldaat en verlangden van den hoofdconducteur, dat hij zo spoedig mogelijk zou vertrekken. De spoorwegbeambten en vooral de machinist Girard weigerden echter, de trein het station uit te rijden. Het was een groot gevaar met dergelijke overbelaste wagons te rijden, meenden zij.

Doch de naar huis verlangende soldaten hielden vol, eisten halsstarrig van hun officieren, dat zij het vertrek zou-[illegible] toe. Zij bevalen de spoorwegbeambten, naar Grenoble te vertrekken.

Maar nog gaf de machinist zich niet gewonnen. Hij verlangde van de soldaten, dat zij dan ten minste zouden wachtenten tot een tweede locomotief zou zijn gerequireerd, die hij, gezien de steile hellingen, welke dit traject kenmerken, absoluut onontbeerlijk achtte. Doch de bevelvoerende officier herhaalde zijn bevel: onmiddellijk vertrekken.

De trein vertrekt.

En zo — om kwart over elf 's avonds — vertrok de trein naar Grenoble. De machinist kende de lijn maar al te goed: van Mondane, dat op een der hoogste Alpenpassen van Frankrijk gelegen is, ging het meteen steil naar beneden, spiralen draaiend langs peilloze afgronden, langs tientallen meters hoge bergwanden, naar de Isère, de grote zijrivier van de Rhône.... Maar zover zou men niet komen.

Toen de machinist ten slotte begreep, dat niets het vertrek meer zou kunnen tegenhouden, zette hij zijn machine in beweging. Een kort fluitsignaal en daar dook de trein met 1100 blijde soldaten achter zich uit het spaarzame licht van het station in de duisternis van de nacht.

Zwaar werd op de stookplaats gewerkt. Machinist en stoker eisten het uiterste van zichzelf en van de locomotief om de zware trein in bedwang te houden. En het ging goed, aanvankelijk. Gesproken werd er weinig, daar voor op de machine. „Als we eerst Saint Michel maar te pakken hebben, dan hebben we het moeilijkste achter de rug".

Sneller, sneller....

Langzaam naderde de trein de steilte vóór dit station. Langzaam..... Maar plotseling bemerkten stoker en machinist tot hun ontzetting, dat de remmen, die het tot nu toe uitstekend hadden gedaan, niet meer functionneerden. Al sneller ging het nu. Als bevrijd sprong de trein voorwaarts. De vaart steeg tot 100, tot 120, tot 150 K.M. Alles wat de beide mannen doen konden, werd gedaan, maar niets hielp. Daar was al de gevaarlijke bocht voor Saint Michel. Met razende snelheid stoof nu de trein omlaag, op het spoor nog, maar de catastrophe kon niet uitblijven. Een ruk — en de machinist en de stoker bemerkten, dat de locomotief zich van de trein los had gemaakt en alleen omlaag vloog naar het dal. Achter hen werden een ogenblik later de houten wagons verpletterd tegen de bergwand....

De gehele nacht door waren de bewoners van Saint Michel in de weer om te redden, wat er nog te redden was. Dat was evenwel niet veel. De trein was volkomen vernietigd en wat bij de botsing met de bergwand nog heel gebleven was, werd in een fractie van een seconde daarna door de ontploffende granaten [illegible] Zeshonderd en zestig soldaten, die aan de fronten het zwaarste trommelvuur hadden doorstaan, vonden hier bij een spoorwegongeluk op weg naar huis de dood.

Geheim bleef bewaard.

De catastrophe werd voor de openbaarheid volkomen verborgen gehouden. Voor de eerste maal werd er in de pers melding van haar gemaakt tijdens het spoorwegongeluk van Kerstmis 1933 in de omgeving van Parijs. Doch ieder jaar maken de famieleden van de omgekomenen een pelgrimstocht naar de plaats van het ongeval, waar indertijd een monument is opgericht.

De man, die de verantwoordelijkheid voor de ramp droeg, de officier, die het bevel tot vertrekken gegeven had, kon niet meer ter verantwoording geroepen worden. Ook hij was gedood. De machinist en de stoker, die op hun locomotief veilig in het dal waren aangekomen, werden van iedere schuld vrijgesproken.

DRUKFOUTEN.

Elke krant lijdt onder het euvel der drukfouten en misschien nog meer door de niet altijd even vriendelijke opmerkingen van lezers, die vooral hier met een soort hartstocht hun lijfblad critisch lezen.

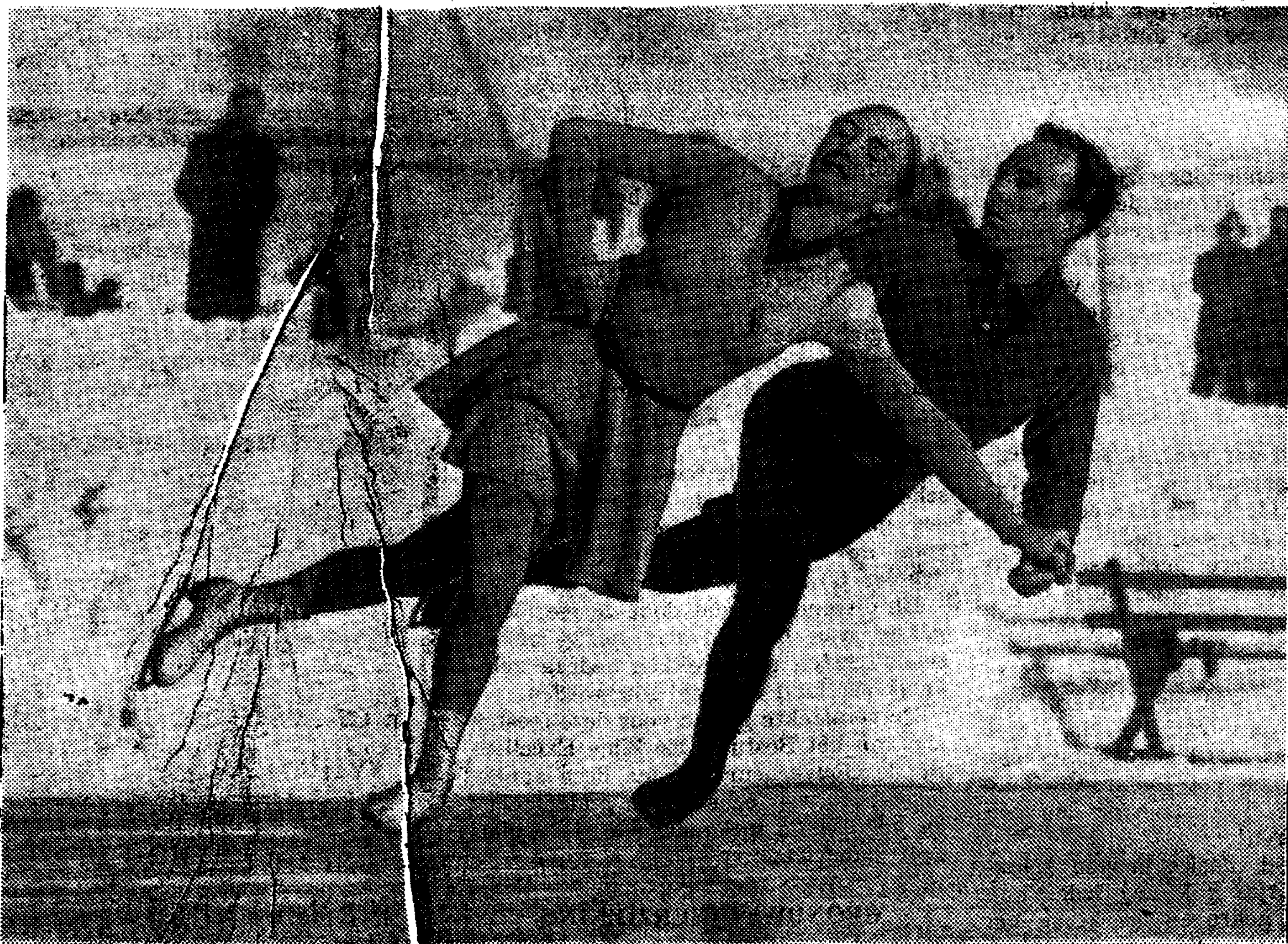
De Telegraaf, die blijkbaar ook nog wel eens last heeft van deze criticasters onder haar lezers, vond dezer dagen in een oud boek een aardig rijmpje over die zetfouten.

De dichter vergelijkt het boek (of het blad), waarin drukfouten voorkomen, met de mensen, die óók nimmer van fouten vrij zijn. Luister maar eens, hier is het:

Zonder fouten zet geen zetter
In ons lieve vaderland,
Argeloos toch dwaalt de hand,
Grijpend een verkeerde letter.
Of er schuift een uit haar stand,
Of — het grootst der ongelukken! —
Valt zelfs soms weg onder 't drukken.
En daarom nooit boek of blad,
Dat geen enkle fout bevat,
Maar zo we op onszelve letten,
Doen wij geen verkeerde zetten?
Is geen boek van fouten vrij,
Lezer, 't lijkt op U en mij!

Aldus dit oude vers.
Ook de moraal, die er in zit, is ongetwijfeld leerzaam en dus nuttig.

Alle kinderen zijn diamanten; maar niet alle ouders zijn diamantslijpers.
Diamant-slijpen is een fijne, delicate kunst.
Moeilijk.
Maar Gods diamanten slijpen, kinderen opvoeden, is het fijnste, het delicaatste, het moeilijkste, wat zich laat denken.
Dat is de kunst der kunsten.

WERELDKAMPIOENEN. Maxi Herber en Ernst Beier, de wereldkampioenen in het schaatsenrijden, oefenend voor de Europese kampioenswedstrijden om hun titel te kunnen handhaven.